

0824 – 24. august

Hver den som tror på Jesus, skal få syndenes forlatelse ved hans navn. Apg 10: 43.

Hva bør jeg tro og vite om denne forlatelsen? Jo, du bør vite, og på Guds evige ord tro at om dine synder er aldri så svære, ja, «røde som blod», så er syndenes forlatelse en ganske annen sak. Det er i Jesus Kristus vi har syndenes forlatelse, som ikke kan rokkes eller forminskes en hårsbredd av all mulig synd, eller på noen måte trekkes tilbake.

I tillegg er synden for svak til å kunne overvinne den store, allmektige Frelserens rettferdighet og forsvar for oss. Synden kan nok lage ujevnheter i landskapet her på jorden, d. v. s. i vår jordiske rettferdighet. Men den er ikke i stand til å nå eller rokke ved noe som helst i himmelen. David sier: «Så høyt som himmelen er over jorden, så mektig lar han sin nåde være over oss».

Og her blir spørsmålet; hvem som er mektigst, hvem som får herske, enten det er vår synd, eller Kristi rettferdighet. Men Paulus sier klart at «lik som synden hersket ved døden (i Adam), slik skal også nåden herske ved rettferdighet til evig liv ved Jesus Kristus. For om døden fikk herredømme ved den ene (Adam), ved dette ene fall, så skal da de som får motta nådens overflod og rettferdighetens gave, desto mer ha liv og herske ved den ene, Jesus Kristus».

Det er altså nåden som hersker over synden. Vi er altfor små og skrøpelige skapninger i forhold til den allmektige Herren Kristus. Vårt verk, synden, har ikke mulighet for å overvinne hans verk, nåden og forlatelsen. Skulle jeg som tror på Kristus, eie nåden så lenge jeg selv lever et pent, kristelig liv. Og så miste nåden straks jeg gjør noe som er synd. Da var jo Kristi rike et gjerningsrike, som hersket over nåden, ikke et nåderike som hersker over gjerningene. Hva nytte hadde vi da av Kristus?

Hvis jeg skulle ha nåde så lenge jeg levde et rett liv, men ikke lenger, da kom sannelig rettferdigheten av gjerninger! Men da var jo Kristus død forgjeves! Det var ikke en slik ustadig «nåde» vi fikk da Jesus ble menneske og ofret blodet sitt for oss.

«Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Jesus Kristus». «Mine barn, dette skriver jeg til dere for at dere ikke skal synde. Men hvis noen synder, da har vi en talsmann hos Faderen, Jesus Kristus, den rettferdige».

Vi skal derfor ha klart for oss at når Gud i sitt ord taler advarende og truende om våre synder og plikter, gjør han dette bare for å vekke og forskrekke de selvsikre og lettsindige sjelene som aldri vil omvende seg. Han gjør det for å drive dem til Kristus, og for å holde de troende våkne og levende i troen. Men det er aldri fra Guds side med hensikt på å trekke tilbake selve nåden. For da ville jo loven være i imot Guds løfter. Og det er langt ifra!

Nei, hver eneste en som tror på Kristus er for evig fri fra all lovens forbannelse, og lever nå i den fristaden og på den plassen der ingen synd kan nå ham eller tilregnes ham, slik det står skrevet: «Salig er det menneske som Herren aldri tilregner synd». Legg merke til: aldri tilregner synd! Dette er Kristi rike! Et evig forlatelsens rike for hver stund og uavlatelig, som Herren høytidelig omtaler slik: «Det folket som bor der har fått sin synd forlatt».

Altså: Alt ondt jeg kjenner og ser hos meg selv av kulde og treghet, feighet og menneskefrykt, utålmodighet og sinne, urene lyster eller hva det enn måtte være, så er alt sammen synd som fortjener å bli straffet, som jeg må angre og bekjenne.

Men nåden, forlatelsen, er alltid den samme. Den rokkes ikke en hårsbredd, og trekkes ikke tilbake. Den har jeg alltid totalt uforminsket i Kristus, så lenge jeg ved troen holder meg til ham.

Men da har jeg også i den samme troen alltid det sinn som dømmer meg selv, lider over det onde, og gir Ånden rett når den taler. Derfor bør jeg også med alvor erkjenne og straffe synden i meg, og forbedre livet mitt.

Men når det gjelder samvittigheten, eller mitt forhold til Gud, lever jeg i en frihet som om ingenting var synd. Som om det ikke fantes noen lov, verken ett eller ti bud. Som om jeg allerede var i himmelen. For nøyaktig slik står min sak overfor Gud. For der Gud taler om syndenes forlatelse, om at ingen synd tilregnes oss m. m., der er det ingen lek med ord, men fullt alvor, guddommelig alvor og sannhet. Dette er den friheten Kristus har frikjøpt oss til.

Ikke så at det ikke lenger finnes noen synd hos en kristen. Eller at ingenting er noen synd, hva han så gjør. Men han tror på Kristus som har tatt all synd på seg, og lever nå i det riket der loven ikke har noen fordømmende kraft, der han for Kristi skyld ikke tilregnes noen synd. Ennå kan nok synden uroe og bekymre oss. Men fordømme oss kan den ikke. Lovet være Guds barmhjertighet!

Dette har Luther noen treffende ord om: «I vårt kjød bærer vi med oss en stadig synd så lenge vi er her på jorden. Våre feil og forseelser tar aldri slutt. Derfor var det sannelig også nødvendig at vi til gjengjeld har en evig forlatelse. Så vi ikke på grunn av synden skulle komme under Guds vrede, men på grunn av forlatelsen får leve under nåden.

Ja, dette er hans evige pakt, som står fast og ikke vakler. Så hjertene våre kan være sikre på at synden ikke kan fordømme oss».